

EKSKLUZIVNO POVJESNIČARKA BLANKA MATKOVIĆ OTKRIVA ZA HRVATSKI VJESNIK ONO ŠTO SU KOMUNISTI DUGO SKRIVALI, A MNOGI I DANAS PREŠUĆUJU (3. DIO)

Jakovina navodi da Jasenovac kao logor poslije rata „nije postojao“, ne iznoseći dokumente ili znanstvene argumente za takvu tvrdnju, te unatoč činjenici da smo mi koristili preko 70 arhivskih dokumenata, posebice nekoliko onih iz 1946. u kojima se spominje upravo „logor Jasenovac“ i „Zavod za prisilni rad Jasenovac“

Marko BARIŠIĆ
(Za Hrvatski VJESNIK)

(Nastavak iz prošlog broja)

Napao Vas je u medijima i povjesničar Tvrtko Jakovina. S kojim argumentima?

Jakovin istup ne bih baš nazvala napadom. Mogli bismo to opisati djetinjastim pokušajem diskreditacije s ciljem brisanja poda ne samo mojim i Pilićevim radom, već i nama osobno. Jakovina je to odradio podjednako maestralno kao i Goldstein zbog čega je i bio jednako učinkovit. Jedinu osobu koju je uspio diskreditirati je bio on sam i to u trenutku kada je citirao Goldsteina navodeći 433 srušene kuće u Jasenovcu u svibnju 1945. što je, kao što sam istaknula, potpuno netočno. Jakovina zatim navodi da Jasenovac kao logor poslije rata „nije postojao“, ne iznoseći dokumente ili znanstvene argumente za takvu tvrdnju, te unatoč činjenici da smo mi u svom izvornom znanstvenom radu koristili preko 70 arhivskih dokumenata, a nekoliko onih iz 1946. u kojima se spominje upravo „logor Jasenovac“ i „Zavod za prisilni rad Jasenovac“ objavili su pojedini portali i to prije objavljivanja njegovog članka u Globusu. Što da ja uopće mislim o povjesničaru čiji se „argumenti“ temelje na fantazijama Slavka Goldsteina i koji uporno ne želi pročitati dokument koji mu je dostupan na internetu te koji se od prosinca 2014., kada je naš rad objavljen, nije udostojio prošetati do dva arhiva čije dokumente u radu koristimo i provjeriti lažu li zaista Matković i Pilić???

Mr. sc. Blanka Matković: Istina se ne treba bojati nikoga, pa tako ni Jakovine

Pojedine žrtve s popisa ratnog logora Jasenovac uopće nisu ondje stradale

skih povjesničara o Jasenovcu?

Mršavom dvojkom. U našem radu o poslijeratnom Jasenovcu istaknuli smo komoditet povjesničara i drugih istraživača. Najlakše je sjediti u Zagrebu i odmahivati rukom govoreći da dokumenta nema, kako se to, unatoč rezultatima našeg rada, još uvijek može čuti u pojedinim TV emisijama. Među milijunima dokumenata često je veoma teško pronaći ono što vam treba, a naročito onda kada tragate za nečim što je toliko dugo bilo skriveno. Stoga su za ovakva istraživanja potrebne godine sustavnog rada. Hrvatski arhivi su veoma bogati gradivom i netočna je ona mantra koja se sustavno ponavlja da je koji je godinama doslovno živio po svim arhivima u Hrvatskoj i Sloveniji, ustajao u 4 sata ujutro, i po mečavi i po tropskim žegama putovao satima od jednog do drugog arhiva, obilazio lokacije događaja, tragao za svjedocima, preživjelim i počiniteljima zločina, bio i gladan i žedan i stavio na kocku sve za istinu. Mi jesmo i zato nećemo trpjeti ničije klevete.

Kako ocjenjujete radove hrvatskih povjesničara u Hrvatskoj?

Stječe se dojam da je stvar riješena jer trenutni broj žrtava odgovara navodima Vladimira Žerjavića. Dogle god je taj broj između 80 i 100 tisuća, većina je zadovoljna. No, ono što se ja kao homo sapiens pitam je

koliko su trenutni podaci o žrtvama pouzdani ako je dosad dokazano, unatoč ignoriranju JUSP Jasenovac, da pojedine žrtve ratnog logora Jasenovac uopće nisu ondje stradale? O tome ne govori samo arhivsko

ODGOVOR FILOZOFSKOM FAKULTETU

Je li logika umrla u Hrvatskoj?

Poštovani g. Mavrić, Ne znam je li ovo Monty Python, ali nasmijalo me jest. Ne nalaže li najosnovnija logika prijaviti dotičnog u skladu s Etičkim kodeksom institucije u kojoj je dotični našalost zaposlen, a ta je Filozofski fakultet iz čega proizlazi logičan zaključak da ga prijavljujemo u skladu s Etičkim kodeksom nastavnika, suradnika i znanstvenika FF???

Dakle, vi doista očekujete da dekan povjesničar iz Hrvatskog instituta za povijest istaknuo da je historiografija odradila dobar posao što se tiče logora Jasenovac i žrtava.

gradivo u Hrvatskoj već i dokumenti Yad Vashema. Ono što u ovom trenutku olakšava posao povjesničara je rad informatičara Nikole Banića i njegovih suradnika koji su u hrvatsku historiografiju, iako uopće nisu povjesničari, uveli jedan sasvim novi način rada i na fantastičan način iskoristili moderna dostignuća s ciljem ustanovljavanja istine o Jasenovcu i Drugom svjetskom ratu općenito. Računalnom obradom javno dostupnih digitalnih podataka i dokumenata iz arhiva Yad Vashema, popisa žrtava njemačkih logora, povijesnih knjiga te svjedočanstava preživjelih logoraša ili njihovih rodbine hrvatskih povjesničarima ta ekipa je doslovno servirala obilje podataka koji jednoznačno identificiraju stotine lažnih navodnih žrtava Jasenovca pokazujući njihovu stvarnu sudbinu te objasnila gdje i kako se ti podaci mogu samostalno provjeriti. Ovakva računalna obrada moguća je tek u zadnjih nekoliko godina zbog nedavne pojave javno dostupnih digitaliziranih inačica arhivskih dokumenata koje se zbog njihova elektroničkog oblika može lako dohvatiti bez kopanja po arhivima i potom obrađivati mnogo jednostavnije i brže pisanjem prilagodbenih računalnih programa. Osim provjeravanjem digitalnih arhivskih podataka izvršeno je i računalno provjeravanje digitalnih enciklopedija kao što je Wikipedija u potrazi za navodnim žrtvama logora i apsurdno je da se ustanovilo da su neke od navodnih žrtava zapravo poznate ličnosti za koje se čak i u općim enciklopedijama

Kad sam počela s povijesnim istraživanjima odlučila sam se držati nekih principa netipičnih za društvene i humanističke znanosti i zato uvijek napominjem da su dva i dva četiri. U praksi to znači da ako u dokumentu piše „logor Jasenovac“ ili „Zavod za prisilni rad Jasenovac“, onda je taj službeni naziv ondašnjih vlasti onaj koji ćemo koristiti, a ne Goldsteinova tzv. radna grupa. Kada Goldstein nađe autentični dokument na papiru iz onog vremena, s potpisom i pečatom u kojemu se govori o radnoj grupi Jasenovac, tada ćemo uvažiti i to i u povijesti ćemo spominjati sve spomenute nazive. No, za to trebamo dokaz. Kao što sam ranije jednom istaknula, povijest je kao CSI. Dva i dva su četiri i prema tome „Zavod za prisilni rad“ nećemo i ne možemo prevoditi kao „radna grupa“ jer mi, povjesničari, ne želimo uzurpat Goldsteina. Ovo je znanost, a ne gledanje u kristalnu kuglu ili nekakva privatna zabava. No, upravo se nešto slično dogodilo u toj spomenutoj emisiji u kojoj je taj istaknuti hrvatski povjesničar, sjedeći pokraj Veljka Džakule, nekadašnjeg članka zapadnoslavenskog SDS-a koji je 1991. pakračko području pripajao tzv. SAO Krajini i aktivno sudjelovao u napadu na našu domovinu, na upit voditeljice o poslijeratnom Jasenovcu onako sramežljivo odgovorio da je ondje nakon Drugog svjetskog rata sigurno „nećeg“ bilo. Zato ću još jednom reći da u dokumentima koji su u tom trenutku tom povjesničaru već bili dostupni jasno piše da je riječ bila o logoru i Zavodu za prisilni

rad Jasenovac, a ne o UFO bazi na Mjesecu. U matematičkom nitko ne raspravlja o promjeni imena Pitagorinog teorema samo zato što se nekoj xy osobi ne sviđa Pitagorin životni stil pa stoga ni u povijesti nećemo mijenjati službene nazive spomenute u dokumentima jer se od njih neke okrece želudac. Za takve probleme postoji aspirin. U životu treba imati petlje i stvari nazvati pravim imenom.

Kakav ugled ima odjel povijesti Filozofskog fakulteta u Zagrebu u međunarodnim krugovima?

Ako pročelnik Odsjeka za povijest, dakle Tvrtko Jakovina, svoje argumente temelji isključivo i samo na izjavama srednjoškolska Slavka Goldsteina, umjesto na arhivskim dokumentima, i ako Etičko povjerenstvo Filozofskog fakulteta u Zagrebu na čelu s dr.sc. Borislavom Grginom takve nastupe ne smatra spornim, a kamoli sramoćenjem te

Nije Jakovina taj koji je godinama doslovno živio po svim arhivima u Hrvatskoj i Sloveniji, ustajao u 4 sata ujutro, i po mečavi i po tropskim žegama putovao satima od jednog do drugog arhiva, obilazio lokacije događaja, tragao za svjedocima, preživjelim i počiniteljima zločina, bio i gladan i žedan i stavio na kocku sve za istinu. Mi jesmo i zato nećemo trpjeti ničije klevete

Članovi Upravnog odbora HDP „Dr. Rudolf Horvat“

Dopredsjednik udruge dr. sc. Peter Anthony (Pero) Ercegovac je rođen u Sidneyu, ali živi u Zagrebu. Doktorirao je 1999. na University of Sydney kod Department of Government and Public Administration na tematici oslobodilačkih pokreta u Sjevernoj Irskoj, Baskiji i Hrvatskoj. Međunarodni je stručnjak za protuterorizam i vojnu povijest koju je predavao na Prometnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i University of New South Wales, Australija. U svojim znanstvenim radovima bavio se sa standardizacijama specijalnih postrojbi HV-a u NATO-ove norme; usporedbom povijesnog ratnog osnivanja HV za vrijeme Domovinskog rata s Izraelskim oružanim snagama u sličnim uvjetima; potencijalnim protuterorističkim prijetnjama RH-a od islamskih ekstremista te različitim tehničkim i taktičkim uporabama bespilotnih letjelica od hrvatskih specijalnih postrojbi. Izvan hrvatskog konteksta bavi se IRA-om, ETA-om, Crvenim brigadama i islamskim terorističkim grupacijama po Europi.

Tajnik udruge Zlatko Pinter, po struci ekonomist, dragovoljac je Domovinskog rata (1991.) i umirovljeni časnik Hrvatske vojske. U zadnjih 30-ak godina radio je kao dopisnik i suradnik više listova (među ostalim, prije i u vrijeme Domovinskog rata radio je i za Večernji list), pisao predgovore za više knjiga, bio urednik jedne (nagrađena Kiklopom kao prvijenac godine - 2008.), te je surađivao na Monografiji i Knjizi sjećanja na poginule i nestale pripadnike 2. gardijske brigade („Gromovi“). (U sljedećem broju kratke biografije još dva člana udruge)

institucije, kakav ugled Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta uopće može imati? Grgin se uvrijedio kada sam mu odgovorila da upravo zato Sveučilište u Zagrebu ne postoji na svjetskim rang ljestvicama. Pa zar je to moja krivnja? Zar sam ja odgovorna za recikliranje, pa i plagiranje, disertacija i znanstvenih radova u hrvatskim znanstvenim institucijama? Zar sam ja odgovorna za činjenicu da Hrvatski studiji i Odbor za etiku u znanosti Agencije za visoko obrazovanje nisu našli ništa sporno u činjenici da je bivši student Hrvatskih studija Danijel Jurković plagirao moj i Pilićev rad o bitci za Odžak u svibnju 1945. i objavio ga kao svoj rad u jednom broju časopisa Vojna povijest 2015. godine o čemu je Hrvatsko novinarsko društvo već reklo svoje, a sveučilište eto i dalje šuti? Zar sam ja odgovorna za činjenicu da se u odgovoru Etičkog povjerenstva Filozofskog fakulteta u vezi naše prijave protiv Jakovine navodi sljedeće: „Ovo Povjerenstvo nadležno je za povrede Etičkog kodeksa u radnom procesu na Filozofskom fakultetu te reagira temeljem prijava nastavnog i stručnog osoblja i studenata Filozofskog fakulteta, a vezano za nastavu, istraživanje i međuljudske odnose na fakultetu. U vezi s tim napominjemo da za riječi izgovorene u javnom prostoru svaki sveučilišni nastavnik, kao i bilo koji drugi javni djelatnik, snosi javnu odgovornost te svatko tko se osjeti oklevetan ili uvrijeđen zaštitu može potražiti na adekvatan način pri drugim tijelima.“ Zar sam ja odgovorna za činjenicu da je u Etičkom kodeksu Filozofskog fakulteta navedeno nešto drugo? U članku 2. tog kodeksa piše da su „nastavnici dužni u javnim istupima i djelovanju promicati humanističke vrijednosti, ugled struke Fakulteta i akademske zajednice te čuvati osobno i profesionalno dostojanstvo kolega.“

Osim toga, u članku 10. istaknuto je da su „u znanstvenim radovima, javnom djelovanju i u međusobnim kontaktima nastavnici dužni njegovati kulturu argumentiranoga dijaloga“ te da je „nedopustiv je laudativni pristup radovima drugih ili prešućivanje njihovih nedostataka zbog osobnih interesa, ali i kritiziranje ili ignoriranje tuđih radova zbog profesionalne ili osobne nesnošljivosti.“ Zar je moja krivnja to što u Hrvatskoj papir trpi svašta, a praktički je etika u znanosti praktički nepoznat pojam i za ovakve radove nitko živ ne odgovara???

Kakav ugled ovakav Odsjek za povijest na Filozofskom fakultetu u Zagrebu uopće može imati? Nikakav. Kad je moj mentor na Warwicku tražio da za svoju disertaciju pogledam i literaturu o NDH, tada nije spomenuo niti jednog „stručnjaka“ s Filozofskog fakulteta u Zagrebu niti su ga ta imena zanimala. Onaj čiji ga radovi jesu zanimali je dr. Alexander Korb sa Sveučilišta u Leicesteru koji se u Velikoj Britaniji smatra stručnjakom za NDH, a ne Rory Yeomans kojeg hrvatski lijevi mediji hrvatskoj javnosti nameću kao „britanskog stručnjaka za NDH“, kao što smo nedavno mogli pročitati na jednom hrvatskom portalu.

(Nastavak u sljedećem broju)

Medijsko nasilje u Hrvatskoj

U posljednje vrijeme, a naročito nakon što je u travnju ove godine iz tiska izašla knjiga publicista Slavka Goldsteina (Jasenovac – tragika, mitomanija, istina), učestali su medijski napadi na naše povjesničare – znanstvenike, ujedno i članove naše Družbe, u kojima se nastoji bez ikakve argumentacije i rasprave o meritumu stvari diskvalificirati njihov rad, a njih osobno izvrgnuti javnom linču te im onemogućiti slobodno i javno iznošenje rezultata istraživanja do kojih su došli. (...)

Kako je bilo i za očekivati, najžešća kampanja usmjerena je na znanstveni rad mr. sc. Blanke Matković i prof. Stipe Pilića „Poslijeratni zarobljenički logor Jasenovac prema svjedočanstvima i novim arhivskim izvorima“. (...) U svemu tomu na raspolaganju su im brojni mediji, pored ostalih i nekad ugledni i cijenjeni „Večernji list“, koji, primjerice, u jednom od svojih brojeva donosi opešan intervju Slavka Goldsteina koji poimence proziva našu predsjednicu mr. sc. Blanku Matković i člana prof. Stipu Pilića, a u cijelosti se oglašuje na sve zahtjeve da se objavi njihova reakcija.

Etičko povjerenstvo Filozofskog fakulteta u Zagrebu ne nalazi ništa sporno u uvredama što ih javno u

Kako je bilo i za očekivati, najžešća kampanja usmjerena je na znanstveni rad mr. sc. Blanke Matković i prof. Stipe Pilića „Poslijeratni zarobljenički logor Jasenovac prema svjedočanstvima i novim arhivskim izvorima“.

medijima izriče prof. dr. sc. Tvrtko Jakovina te protivno odredbama vlastitog Pravilnika donosi mišljenje po kojemu isti nije povrijedio kodeks profesije.

Sud časti Hrvatskog novinarskog društva također ne reagira na uvrede, prozivke i kršenje elementarnih pravila novinarske struke i etike te svojim odlukama slobodu javne riječi i pravdu izvrgava ruglu, umjesto da poduzme ono na što je prema Pravilniku obavezan. Sličnih primjera je nažalost toliko da ih u ovako sažetom obračunu nismo u stanju sve spomenuti.

Upravni odbor HDP „Dr. Rudolf Horvat“ u cijelosti i čvrsto stoji iza svih projekata koji su rađeni, rade se ili će se ubuduće raditi u okviru ove Udruge, kao i iza njihovih autorra i najoštrije će se svim legalnim, legitimim i zakonitim sredstvima nastaviti odupirati bilo kakvim pritiscima, prijetnjama i ucjenama, neovisno s koje strane i od koga dolazili.

Hrvatski arhivi su veoma bogati gradivom i netočna je ona mantra koja se sustavno ponavlja da je sve odneseno u Beograd